

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Ivstitia Et Ivre Libri Decem, Reuerendi P. F. Dominici
Soto, Segobiensis, Ord. Præd. Theologi præclariss.**

Soto, Domingo de

Venetiis, 1608

4 An ne vniuersi mortales ad sacrificia teneantur offerenda Deo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38878

ARTICVLVS IIII.

Vtrum vniuersi mortales ad sacrificia teneantur offerenda Deo.

Postquam visum est quomodo sacrificandi virtus cæteris virtutibus imperet, ut pote quasi in suum ipsius finem eas referens, videre restat quam late se ad omnes mortales extendat. Arguitur nihilominus à parte negatiua; Inde faciet dotes nomen trahunt quod litandis sacrificijs sunt adscripti, non autem omnes sunt sacerdoti, ergo neq; omnibus incumbit sacrificandi munus. Secundo sacrificare propriū est populi sub lege Dei peculiariter agentis. Nā vt ait Apostolus ad Rom. 3. quæcunq; lex loquitur, his qui sub lege sūt, loquitur: & lex vetus fuit vbi primò populus est: ad sacrificandum verò Deo institutus, vt patet in toto Leuitico: ergo gentiles qui sola viuunt lege naturæ, ad nulla tenentur sacrificia. In contrarium autem est quod sacrificijs Deum reuereri ac venerari est est, de lege naturæ: ad ea autem quæ legis naturæ vniuersitas mortalium tenetur.

Ad questionem sub distinctione, quatuor conclusionibus respōdetur. Est enim sacrificium aliud intraneum quod mente immolatur: aliud verò extraneum quod e foris exhibetur. Atque hoc extraneum tur sus duplex, vt superius dictum est: aliud scilicet quod sic specialiter est sacrificium vt nullam habeat aliunde laudem, aliud verò quod per se quidem officium virtutis est, licet relatum in reuerentiam Dei fiat sacrificium: qualia sunt cuncta virtutum munia. Est ergo prima conclusio. Ad sacrificium mentis internum non solū antiqui lege scripta, Christianiq; sub lege gratiæ, verum & mortalium vniuersitas lege naturæ tenetur: nemo enim viuētium existit qui quatenus creatura Dei est, atq; ad ipsū tanquam ad supremum finem condita, nō teneatur illam intus reuerentiam illi exhibere quæ primo rerum principio supremo que fini debetur. Secunda conclusio. Ad illa sacrificia quæ sola significatione virtutē religionis induunt, soli illi tenentur qui sub lege scripta Dei agunt, vt patres ad suum sacrificiorū numerum, nos verò ad vnicū nostrum. Hoc enim probat locus ille Pauli citatus ad Romanos tertio, nam lex illa fo-

Ecc 4 lum

charitatem referuntur in Deum, quādam charitatis speciem participant, sed nihilominus charitas suam habent propriū obiectum & actum; qui est Deum sub ratione bonitatis eius diligere, ac subinde eadem ratione proximum. Similiter in vitijs futurum per se est peccatum: attamen dum fit propter machinam quandam inde maculā eiu dem vitij contrahit, vt s. Ethic. auctor est Arist. Pari ergo modo propriū religionis obiectum est, Dei excellentia & omnipotētia nobis opitulandi, quam sacrificijs & hostijs protestamur. significantes nos illi esse subditos, & tanquam domino tales debere honores. Quapropter corda nostra altaria ei constituimus, in quibus & per penitentiā cruetas peccatorū victimas ei cædimus, & p. fortitudinē p. eius veritate martyrio nos cōsecramus, & per charitatis feruor incēsus ei adolemus: ac perinde p. misericordiā eius amore pauperib. subuenimus, & per tēperatiā corpora maceramus. Cum hæc in quæ omnia in Dei cultū & honorem virtute religionis referimus, sacrificiorū rōnem participat. Et hoc pacto intelligēdus est Aug. li. allegato De ciuit. Dei, c. 4. vbi quedā horū exēpla congeminat. Et illud Osee vltimi. Reddemus vitulos labiorū nostrorū. Et ad Hebr. vii. Per ipsum (.i. Christiū) offeramus hostiam laudis semper Deo, hoc est fructibus laborum, eius celebrantes nomē. Tertia cōclusio. Sunt tamē actiones quædam & officia quæ nullam habent aliunde laudem quā quod in diuinam reuerentiā significādi gratia exhibentur. Et hæc maxime propriè dicuntur sacrificia. Exēpli gratia: Eleemosinas erogare tēperatē ac fortiter agere, etiā si non per virtutem religionis sacrificia fierent, essent nihilominus per se virtutes. Attamen verus illa an malium occisio, & aspersio sanguinis, pinguedinumq; in cælio, si significationis rationem semoucas, nullam per se haberent virtutis rationem, & ideo hæc peculiariter dicuntur sacrificia, quasi non aliam promerentia quam religionis laudem. Argumenta igitur in contrarium allata, per has tres conclusiones dissoluntur. Probat enim officia aliarum virtutum esse, non intraneæ suapteque natura sacrificia, sed extrinsecus propter relationem in reuerentiam Dei. Quo tamen non obstantē, sacrificandi munus officium est specialis virtutis religionis.

Aristot.

Tertia conclus.

Ad argumenta facta.

Primū argum.

Secundū argum. Paulus. Duplex sacrificij genus.

Prima conclus.

Secundā conclus.

Paulus.

Tertia
conclu.

līm obligabat suos subditos sicut nos no-
stra. Tertia cōclusio. Nihilominus solō na-
turali iure viuentes, quocunq; seculo fue-
runt futuriq; sunt, eodem semper astricti
sunt iure ad aliquod exhibendum sacri-
ficiū, quo secundum legitimam cogniti-
onem quā de vna primā causa habere te-
nentur, profiteantur se illi esse subiectos,
honoresq; diuinos debere: per cuius quidē
sacrificij potestatiōē in lege naturā ablu-
etur eis originalis macula. Conclusio est
manifesta: quoniam eo ipso quo quis no-
uerit vnum primum rerum parentem, in-
telligere debet illi esse subiectū, atq; ad eō,
non solūm mente, verum & corpore obli-
gari eum colere. Eo potissimum quod nun-
quam manū genus remedio destituit
ablendē originalis culpā: nisi mentis ca-
citas aliquibus mortalibus impedimento
fuerit ne illud deprehenderent. Quarta cō-
clusio, Sacrificia quæ ab intrinseco sic dicū-
tur, hoc est cuncta virtutum opera vniuer-
sitentur Deo offerre, vel actuali, quod
aiunt, vel virtuali relatione: nam tenetur
quisque proponere vniuersitē primæ causæ
sæ supremo que rerum finē, declinando à
malo & sequendo bonum: ac subinde eisdē
officia cuncta offerre & obsequia sua, cui
vniuersa bona tenentur accepta referre. Hic
autem non est locus quo hæc debeant al-
terioribus principijs disputari: in hoc quip-
pe duntaxat, hic commemorata à nobis
sunt, vt literam D. Thom. per conclusiones
distribuites, viam sterneremus ad questio-
nem proximam quæ de peculiari est no-
stro sacrificio. Et per hæc ad argumen-
tum responderetur. Nam quatenus homi-
nes virtutum omnium officia in Deum re-
feruntur, Petrus Apostolus Christianos v-
niuersos appellauit sacerdotes, tamen illis
proprie nomen conuenit, qui proprie sa-
crificant: hoc est illas ceremonias in qui-
bus diuinus cultus consistit peragunt. Ar-
gumenta autem in huiusmodi questionis id pro-
fus conuincunt, quod non singuli mor-
taliū proprie offerunt sacrificia, & ideo
co. nihil definitionē questionis presentis
obstant: nimirum quia id tantum consti-
tutum est, quod iure naturæ vnaquæque
res publica tenebatur per suos sacerdotes
quos huic muneri mancipare debet, Deo
Optimo Maximo genus aliquod offerre sa-
crificij.

Quarta
conclu.

Ad ar-
gumēta
facta.

QVÆSTIO II.

DE INEFFABILI SACRIFICIO
Altaris In Particulari.

ARTICVLVS I.

Vtrum sacrosanctum Sacramentum alta-
ris sit verè sacrificium.

QUoniam satis demonstratum sit sa-
crificiorum ritum ad religio-
nē iure naturæ pertinere, cō-
sequens sit vt ad ineffabilem
Christianorū hostiam delecte-
damus. nimirum cum primis interrogas-
tes, sit ne aliquod peculiare sacrificiū Chri-
stiana familia, idēq; sacrosanctum alta-
ris sacramentum. Videtur enim Paulus hu-
iusmodi confessioni ad Hebrosos re. referre
geri: vbi conferens Christū supremum sa-
cerdotem nostrum cum antiquis, qui hoc
starum multitudinem quotidie frequen-
tabant, ait. Hic autem scilicet Christus, vni-
pro peccatis offerens hostiam in sempiternū
num sedet in dextera Dei. Et de vestigio ne-
rum: Vna enim oblatione consummatur
æternum sanctificatio. Ac subinde rursum
voluntariē peccatis nobis post acceptam
notitiam veritatis iam nō relinquunt pro
peccatis hostia quibus vtique assensu con-
testari videtur vnicam fuisse veram victi-
mam quā Christus in cruce obtulit: at-
que adeo altaris sacramentum non esse sa-
crificium. Alioqui non vna, sed quam plu-
rime existerent hostiæ, quæ peccatis nobis
essent à Christo relicte. Ad de secundo
quod cum hæc altaris ceremonia nihil
illud sit quā memoria illius Christi passio-
nis, vt illud eius commemorat: ait mōdum
Hæc in memoriam facietis, non modò
vbius vide ur vocis verum & t. meritis
audacia, appellare illud sacrificium, me-
moria siquidem rei non est noua res, sed
an. iquæ representatio. Etenim dū memo-
riam Natiuitatis aut resurrectionis festinē
celebramus, non vtique consideramus illud
Christū nasci aut resurgere. Quare neque
dum in altari eum offerimus, ipsum tunc
singere licet crucifigi aut mori, sed in me-
moriā reducimus quæ ad modum se ip-
se ob-

SOTO
de Iure
Legibus
DIE
13